

KIKÖTÉS

A következő napok azonban nem kedveztek Babkának. Az időjárás elromlott. Szélvihar korbácsolta fel a Nagy Tavat, és olyan erővel fúj, hogy az eső is vízszintesen esett. Mindenki visszahúzódott az otthonába, a biztonságot nyújtó falak közé. Irén nagyfi Maryvel nyugodtan dolgoztak a műhelyben, Tódor nagypapa vagy a hálóit javítgatta, vagy nekik segített. Babka azonban otthon nem tudott gyakorolni, mert az apja nem haladt a pajzson lévő jelek megfejtésével, és egyre ingerültebb lett. Mindenki lábujjhegyen járt a házban, hogy ne zavarják. A vihar miatt viszont alig tudott elmenni valahova. Az egyik nap átment Karlhoz, egy másik napon meg nagyfiékhöz. Sajnos Anna közben inkább hazavitette magát, így nem tudtak tőle tanácsot kérni a dallal kapcsolatban, de azt üzenté, az ünnepre mindenképpen visszaér.

A vihar már több mint egy hete tartott, amikor jött a hír a kikötőhegy világítótornyaából, hogy egy hajó, vagy inkább egy roncs van a láthatáron. Tóváros hajósai Tódoréknál gyűltek össze. A vihar még mindig hatalmas volt.

– A hajó utasai hatalmas veszélyben vannak! Kötelességünk segíteni nekik! – jelentette ki Tódor.

– De a vihar! Ekkora viharban mi is odaveszhetünk!
– mondta egy köpcös puha nyúl.

– Igaza van! Nem tehetünk semmit!

– Párban kell kimenni. Egy puha nyúl, egy nimi. Ha baj van, majd hazaugrunk – javasolta Tódor.

– De a hajóink akkor elvesznek!

– Akkor majd újraépítjük őket! Kint a tavon most bajban vannak! Ki kell mennünk! – érvelt Tódor.

A vita még sokáig tartott. De végül elfogadták Tódor javaslatát. Két hajóval mentek, az elsőt Tódor irányította, neki volt a legtöbb tapasztalata. A vihar egy kicsit alábbhagyott, de mire mindennel elkészültek, sötét éjszaka lett. A kikötő a piac északi végéhez esett közel. Mivel a szél pont a város felé fújt, ezért a sodródó hajóig evezni kellett, ráadásul házmagasságú hullámokban.

A két mentőhajót hamar elnyelte a sötétség.

– Rossz érzésem van – mondta Irén, miközben még összebb húzta magán a kabátot. Már nem volt mit tenni.

– Reméljük, sikerrel járnak! – mondta egy másik hajós felesége, aztán a kis csoportból mindenki vissza-indult az otthonába.

Babka kikísérte nagyapját, és most hazakísérte Irén nagyit.

– Most még csak este kilenc van. Legalább két, de inkább három óra, mire elérik a hajót, ha egyáltalán

megtalálják ebben a sötétben. Éjfél után talán többet tudunk – számolt hangosan Mary. – Addig is én megpróbálom összeszerelni a légtornászt, már alig van időnk az ünnepig. Csak három nap, és olyan sok mindent kell még csinálni.

A légtornász főbb részei már készen voltak. Öt kar, két láb, a törzs, egy kerék, és a kerékre egy bonyolult szerkezettel felfüggeszthető edény.

– Sajnálom – fordult Irén Maryhez –, nekem ehhez most nincs türelmem, inkább csinálok valami ennivalót. Bármi is történik kint, mikor visszajönnek, jól fog nekik esni – ezzel belebújt a kötényébe, és hozzákezdett a főzéshez.

Babka inkább Marynek segített a szerelésben, de annyira fáradt volt, hogy egy óra múlva elaludt. Mikor felébredt, szokatlan csend volt. Elállt a szél. A másik szobából beszélgetés szűrődött be.

– Mire odaértek, teljesen szétesett a hajó, irányíthatatlanul sodródott. A fedélzetén lévő puha nyulak és nimik már alig álltak a lábukon a fáradtságtól. Gyorsan kellett cselekedni. Mindenki összeszedte a holmiját, aztán a mi evezőseinkkel visszaugrottak Tóvárosba. Az én férjem is hozott két puha nyulat. Olyan kimerültek voltak, szinte azonnal elaludtak, ahogy biztonságba értek. Az a néhány fa, aki velük volt, átszállt a mentőhajókra.

Babka belépett a konyhába. Karl anyja volt ott, ő mesélte a történeteket.

- Mit keresnek fák a Nagy Tavon? Elment az eszük?
– hüledezett Irén és Mary egyszerre.
- Nem tudom – válaszolt –, majd holnap kiderül, ha mindenki ideér, és kipihenték magukat.
- Tódorral mi van?
- Azt mondják, nélküle nem sikerült volna! Igazán büszke lehetsz rá! Ha nem beszél rá a többiek a mentésre, mostanra meghaltak volna, akik kint voltak. És remek hajós! Úgy ismeri a tavat, mint más a tenyerét.
- Azért nyugodtabb lennék, ha már itt lenne.
- Még elsüllyesztik azt a roncsot kint a mély vízben. Ha besodródna az öbölbe, eltorlaszolná. Meglékelik, és felgyújtják. Talán már túl vannak rajta, és hamarosan hazaérnek.
- Így legyen! – fohászzkodott Irén. A rossz érzése ezúttal tévedésnek bizonyult, a nap első sugaraival együtt behajózott a két mentőhajó, fedélzetén a megmentett fákkal és a sértetlen, de fáradt mentőcsapattal.

ÜNNEPI ELŐKÉSZÜLET

Babka a nagyszüleinél ébredt. A házban csend honolt, habár a nap már magasán járt. Mary és Irén nagyí a műhelyben dolgoztak.

– Jó reggelt! – köszöntötte Babka őket.

– Csak halkan! A többiek még alszanak.

Tódor nem egyedül jött haza. Egy szoffoszt is magával hozott. Mindketten nagyon kimerültek voltak.

– Ti jól haladtok? – kérdezte Babka.

– Készen leszünk – susogta halkan Mary. – A kötél kifeszítésében majd jó lenne, ha tudnál segíteni.

– Persze! Hova gondoltátok?

– Az egyik vége a piactéren az Orior klán palotájának az ablakában lesz, a másik a kikötői toronynál.

– A mindent, az nagyon hosszú!

– Hatszáz méter körül van, egy speciális kötelet fontunk hozzá, bitang erős és nagyon könnyű.

Mary egy nagy kötélkupac felé bökött az egyik ágával. Babka odament, és nekiveselkedett, hogy megemelje. Majdnem orron vágta magát, olyan könnyű volt a kötél, szinte nem volt súlya, pedig legalább kétujjnyi vastag volt.

– Azta!

– Tudtam, hogy tetszeni fog. Bazaltból csináltuk. Ha eléggé felmelegíted, szét lehet szálakra szedni, pont úgy, mint a vattacukrot. Ebből a kőfonálból fontuk.

– Ha felébred nagyapád, akkor nekikezdhettek, de szerintem az majd csak délután lesz – folytatta nagyfi.

– Rendben. Akkor addig átmegyek Karlhoz, meg nézem, hogy ő mit csinál.

Karléknál elég nagy volt a zsúfoltság. Ott tanyázott egy háromtagú puhanyúl-család, meg Karl és a testvére, Finn.

– Helló Babka! Ő itt Álmos meg a családja – mutatta be Karl a puha nyulakat. – Egy darabig nálunk lesznek, mert az ünnepek miatt már mindenhol telt ház van.

Babka üdvözölte a vendégeket. Álmos elég jó fejnek tűnt.

– Tudunk egy kicsit gyakorolni? Tudod, már csak három nap a fellépésig...

– Gyakorolni? De hát már mindent tudunk... Kicsit túlaggódod ezt az egészet – legyintett Karl. – Mi éppen készülünk kimenni. Az evezősversenyhez meg kell tisztítani az egyik lagúnát, mert a szél telefújta ágakkal meg lomokkal. Aztán meg fát is kell hordani a piactérre a tüzekhez. Gyere inkább velünk!

Babka elkeseredett, de nem akarta mutatni. Úgy érezte, hogy ez az egész fellépés csak neki fontos. Karl inkább mindenféle mással foglalkozott. De nem volt

hol gyakorolnia. Otthon az apja miatt, nagyiéknál még pihentek, itt meg...

– Hát jó, veletek megyek.

Így aztán a délelőtti hátralévő részét a lagúna tisztításával töltötték. Igazából leginkább fürdés volt az, nem tisztítás, elég jól szórakoztak. A hajóverseny indította az ünnepséget. Tíz evezős hajó indul el tíz különböző helyről, hogy aztán egy helyre érjenek a piac előtti partszakaszon. Az indulók minden évben sokat készültek, mert nagy dicsőség volt megnyerni a futamot.

De délután elváltak útjaik. Karl és Álmos elmentek fáért, míg Babka Tódor nagyapjával kifeszítették a kötelet. Estére a piac szélén hatalmas farakás tornyosult, és fent, a tér felett feszült a kötél táncos kötele. Behúzódtott egészen az öböl közepéig, a kikötő tornyáig. Mindenki azt találgatta, hogy minek feszítették ki.

A következő két nap még intenzív készülődéssel telt, de Babka már egyszer sem tudott Karllal együtt zenélni, mert ő mindig kibújt valamilyen ürüggyel a gyakorlás alól. Úgy tűnt, Karl és Álmos olyan jóban lettek, hogy Babkának már nem is maradt hely.